

mig mere kært at bidrage; men samtidig erkender jeg, at jeg heller ikke i Øjeblikket kender nogen Opgave, der som Forholdene foreligge, frembyder større Vanskeligheder at overvinde.

C. Ravn: Efter at det ærede Medlem for Silkeborg (Byriæl-Jensen) og den højtærede Minister nu have talt, kunde jeg i Grunden have undladt at tage Ordet, men jeg vil dog gerne tilføje et Par Bemærkninger, vedrørende dels den bestaaende Lov og dels det Forslag, der ligger til Behandling paa Tingets Bord. Efter at have hørt den højtærede Minister erklære paa det bestemteste, at det foreliggende Forslag ikke kan vente hans Støtte, kunde man jo gerne sige, at det er unyttigt at spille Ord derpaa, da det ikke fra anden Side har faaet nogen særlig Støtte. I Fjor var det en lidt anden Sag; da havde man nogen Interesse af at faa Forslaget frem, fordi vi da alle led under Trykket af, at vi manglede Penge til at refundere Kommunen Halvdelen af Udgifterne. Men efter at have faaet vedtaget et Forslag, hvorefter Ordene i den gamle Lov: „dog ikke ud over to Millioner“, ere blevne forandrede, og da der altsaa er Penge nok til Stede til at opfylde de almindelige Krav, som kunde tænkes at komme frem efter Loven, tror jeg nok, at Interessen har tabt sig. Det lod jo endogsaa til, at den højtærede Minister mente, at nu maatte vi af finansielle Grunde kunne lægge Sagen hen mindst, indtil de, der vare over 50 Aar, da Loven gik igennem, kom med. Men vi maa da skyde Sagen endnu nogle Aar længere ud, for at se, hvad Virkninger det har med disse 50aarige, vi maa jo dog have et Aar eller to dertil; vi kunne altsaa beregne, at det kan ikke blive før 1903 eller 1904 efter Ministerens Mening, at man af finansielle Grunde kunde optage denne Sag.

Mod den gamle Lov er der særlig blevet anket, at den slog Godgørenheden ihjel, at man tog et Felt bort, hvor Godgørenheden havde vist sig i lange Tider, nemlig ved at hjælpe gamle, svagelige Folk til Rette. Det blev ogsaa fremhævet særlig i sin Tid, da Loven blev vedtaget, fra Højres Side her i Salen. Men jeg har set, at i Fjor har i Landstinget et anset Medlem ogsaa draget denne Grund frem, og det var et Medlem, som stod nær, om ikke ved det vedtagne Forslag, saa dog ved det Forslag, som var fremkommet fra 2 ærede Medlemmer, og som jo, om end ad andre Veje, dog kom til det samme Resultat. Jeg kunde for Resten sige, at hvis man af

den Grund egentlig var imod Alderdomsunderstøttelsesloven, burde man ogsaa forleden Dag have været imod Besisningen, thi der tage vi i Virkeligheden ogsaa noget bort, saa snart vi komme og sige, at Kommunen skal tilskyde. Thi det vilde da blive saaledes, at paa flere Steder, hvor der ved private Bidrag har været foranstaltet en saadan Besisning, vil den snart forstumme — det have vi Erfaringer for fra mange Omraader — saa snart der begynder at komme Tilskud fra Kommunen, og det vil naturligvis udvikle sig videre i denne Retning.

Jeg vil derefter gøre opmærksom paa, at den bestaaende Lov ikke er en Forsørgelseslov, men en Understøttelseslov. Nu kan man af politiske Grunde være saa meget imod Sagen, som man vil; dersom man vilde have stillet sig loyalt over for dette, da Loven kom, og fra alle Sider fremhævet dette, vilde vi maaske være naaede noget længere frem, end vi gjorde. Men tværtimod saa man, at der i Bladene blev sagt til de gamle: Naar I nu ere 60 Aar, behøve I ikke at arbejde mere. Det har jo aldrig været Meningen, men at der lavede sig en saadan Mening omkring i Landet, er sikkert, og det gjorde ogsaa, at de vedkommende kommunale Raad bleve mere betænkelige derved, naar de saa virkelig stærke og arbejdskraftige Folk komme og forlange Alderdomsunderstøttelse — og det altsaa ikke som en Støtte, men som en Forsørgelse — saa at de altsaa ikke mere vilde bruge de Kræfter, de havde. Imidlertid kan man trods al den Agitation, der har været, sige, at Loven har virket saa godt, at det fra alle Sider maa indrømmes, at den har gjort meget stor Nytte omkring i vort Land. Der bliver naturligvis anket en hel Del imod den, man siger, at det er en maskeret Fattiglov, i Gaar blev der sagt, det var en Naadegave osv. Dette vil jo vedblive, ogsaa efter at dette Lovforslag er gaet igennem; det forandrer, som jeg senere skal vise, i Virkeligheden aldeles ikke Karakteren, selv om man vilde vedtage de Ændringer, de Herrer opstille.

Man siger endvidere, at Reglerne ere demoraliserende, og fremhæver en hel Del. Ministeren fremhævede mere i saa Henseende, men fra den ærede Forslagsstillers Side blev særlig fremhævet dette, at nu vilde Børnene ikke mere understøtte deres Forældre, for nu sagde de: I kunne gaa under Alderdomsforsørgelsen. Ja, jeg gad dog egentlig vide, om de Børn, som have Vilje og Evne dertil, ikke endnu ville gøre